

Sygn. akt III KZ 29/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 czerwca 2014 r.,
sprawy z wniosku **S. S.**,
o wznowienie postępowania w sprawie VII K (...) Sądu Rejonowego w O.
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 25
listopada 2010 r., sygn. VI Ka (...)
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 18 marca 2014 r., sygn. II AKo (...)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 18 marca 2014 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydział Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówiła przyjęcia wniosku S. S. o wznowienie postępowania w w/w sprawie, albowiem „zachodzą okoliczności z art. 120 § 2 k.p.k. – wnioskodawca pomimo wezwania do usunięcia braku formalnego pisma poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata, nie uzupełnił tego braku w określonym terminie”.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł S. S..

Powołał się w nim na (licznie przez niego przytoczone) wyroki Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego, które - w jego ocenie – miałyby dowodzić niesłuszności zaskarżonego zarządzenia.

Kwestionował też rzetelność opracowanej przez wyznaczonego mu z urzędu obrońcę opinii o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie w jego sprawach, a także słuszność postanowienia Sądu Apelacyjnego o nieuwzględnieniu jego wniosku o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu, dla wykonania tej czynności.

Nadto podniósł, iż odnośnie sędziów, którzy w tym przedmiocie rozstrzygali, złożył wniosek o wyłączenie, który dotychczas nie został rozpatrzony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne, i to w sposób oczywisty.

Brak jest powodów do podważenia zasadności zaskarżonego nim zarządzenia. To bowiem zapadło zgodnie z obowiązującymi przepisami, wskazanymi w jego podstawie prawnej,

Niewątpliwe są przecież dwie okoliczności.

Po pierwsze, to że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadza tzw. przymus radcowsko-adwokacki dla czynności sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Oznacza to, że tylko wniosek, który ten wymóg respektuje może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Bezspornie przedmiotowy wniosek sporządzony przez samego S. S. owego formalnego wymogu, determinującego możliwość przyjęcia go do rozpoznania, nie spełnia.

Po drugie, to, że wnioskodawca był wzywany – w trybie art. 120 § 1 k.p.k. – do usunięcia tego braku formalnego wniosku poprzez sporządzenie i podpisanie do przez adwokata, w terminie 7 dni, pod rygorem „odmowy (jego) przyjęcia” (k. 40, 42 akt II AKo (...)), jednakże pomimo doręzonego mu wezwania (k. 54v w/w akt), braku tego nie usunął.

W tej sytuacji zasadnie zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia złożonego przez S. S. wniosku o wznowienie, skoro nie był on sporządzony przez adwokata lub radcę prawnego i dopełniono obowiązku wezwania wnioskodawcy do

usunięcia tego braku w terminie 7 dni, pouczając go jednocześnie o skutkach niedopełnienia tej czynności.

Niezależnie od tego zauważyć należy, że w zażaleniu wnioskodawcy wolno było podnosić zarzuty, które – zważywszy na niedopuszczalność zaskarżenia przez niego postanowienia o nieuwzględnieniu jego wniosku o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu – nie mogły stanowić odrębnego przedmiotu zażalenia i być podstawą kontroli odwoławczej. Trafne jest przekonanie o tym, że wówczas, gdy odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, jest następstwem nieuwzględnienia żądania wnioskodawcy o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie, możliwe jest zaskarżenie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku sporządzonego osobiście przez wnioskodawcę, z odwołaniem się do zarzutów adresowanych *de facto* do postanowienia sądu, którym odmówiono wnioskodawcy wyznaczenia obrońcy z urzędu dla dokonania wspomnianej czynności.

Analiza treści uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. (k. 59 – 60 w/w akt), jak też treści opinii przedstawionej przez wyznaczonego (poprzednio) obrońcę z urzędu, który stwierdził brak podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie VII K (...) Sądu Rejonowego w O. (k. 37 39 w/w akt) – pozwala stwierdzić tak zasadność samej decyzji o odmowie wyznaczenia wnioskodawcy (kolejnego) obrońcą z urzędu, jak też bezzasadność zawartych w jego zażaleniu twierdzeń dotyczących nierzetelnego wykonania powierzonych mu obowiązków przez wyznaczonego obrońcę z urzędu.

Krytyczne uwagi wnioskodawcy są tym bardziej nieuprawnione, gdy się zważy, na:

po pierwsze, sama treść sporządzonego przez wnioskodawcę wniosku (inicjującego postępowanie) świadczy o tym, że nie przedstawił on w nim żadnych okoliczności, które by uzasadniały, zawarte w nim żądanie „całkowitego uchylenia wyroków i oskarżeń”. Co więcej, wniosek ten dotyczy pięciu spraw, w których skazano wnioskodawcę i nie zawiera uzasadnienia (bo za takowe nie można uważać samego przytoczenia treści art. 540 k.p.k.);

Po drugie, wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń, stąd też podstawy tego

środka są rygorystycznie określone w przepisach art. 540, 540a, 540b i 542 § 3 k.p.k. obrońca wnioskodawcy miał zatem obowiązek przeprowadzić kontrolę prowadzonego w w/w sprawie postępowania, tylko w zakresie (ewentualnego) zaistnienia określonych w tych przepisach podstaw wznowienia. Taką też ocenę przeprowadził. Brak jest jakichkolwiek racjonalnych przesłanek do uznania, iż uczynił to w sposób nierzetelny;

Po trzecie, z treści sporządzonej przez obrońcę opinii wynika, iż analizował on nie tylko akta sprawy VII K (...), ale również „liczne pisma skazanego”. Wykonanie tych czynności przez obrońcę uprawdopodobniają także dowody znajdujące się na kartach: 33 do 35 akt II AKo (...);

Po czwarte, to, że wnioskodawca podważa zasadność tej opinii obrońcy nie jest wystarczające do uznania trafności jego wniosku o wyznaczenie mu następnego obrońcy z urzędu dla dokonania tych samych czynności procesowych. Przyjęcie przeciwnej tezy, byłoby równoznaczne z uznaniem, iż osoba ubiegająca się o obrońcę może to czynić – niezależnie od braku ku temu racjonalnych przesłanek – wielokrotnie, aż do skutku, polegającego na wyznaczeniu jej takiego obrońcy z urzędu, który tych czynności dokona;

Po piąte, brak jest w sprawie jakichkolwiek przesłanek do uznania, iż orzekający w sprawie wniosku wnioskodawcy o wyznaczenie mu innego obrońcy z urzędu, sędziowie Sądu Apelacyjnego w (...) byli wyłączeni od rozpoznania tego wniosku.

Uwzględniając wszystkie te okoliczności należało uznać bezzasadność rozpoznawanego zażalenia i postanowić jak wyżej.